

Cikzore

Glasilo Crvene inicijative Kragujevac

Broj 3

www.cik.ucoz.com

SMANJENJE PLATA, PENZIJA, OTPUŠTANJA... ŠTA DA SE RADI?

U svom uobičajenom maniru, Aleksandar Vučić i njegova Vlada opet su prekršili sopstvena obećanja o smanjenju plata i penzija. Kao i obično, odgovora nema. Armija novinara, spin-doktora i botova sada odrađuje svoj prljavi posao opravdavajući novi udar na život.

Za sve koji poznaju prilike na političkoj sceni Srbije ovde nema ničeg iznenađujućeg. Prvo: Aleksandar Vučić i partija koju vodi su u više navrata pokazali da nisu oni ti koji određuju politiku niti budžet ove zemlje; drugo: iako povrmeno jadikuju nad svojom sudbinom, nema te mere koju neće ispuniti ako im je to stiglo u formi zadatka od MMF-a, Svetske banke ili njima analognih evropskih institucija i; treće: nema te muke koja je u stanju da u ovom trenutku izazove masovni i smisleni otpor daljem osiromašnju društva. Neću zaboraviti kada me je jedan od učesnika protesta protiv Zakona o radu pitao: „Šta sad? Zar je ovo to?“ i dodao: „Ništa nismo uradili.“

Ovo poslednje, ova apatija koja se oseća u svim zemljama nastalim rasturanjem SFRJ je ono što najviše zabrinjava sve one koji žele da vide neku promenu u društvu. Ta pojava je toliko preteća da jedan deo stanovništva već otvoreno izražava sumnju da je moguće pokrenuti stvari sa mrtve tačke. Takođe, počinje da deluje da pomenuta apatija nije posledica, već uzrok za predaju od borbe. Nekima i izgovor.

Ako, međutim, pogledamo izbliza, možemo videti da je situacija u većini ze-

malja naročito Istočne Evrope, vrlo slična. Nezaposlenost je svugde približna, iako se statistika ne poklapa svaki put. Nacionalizam je vladajuća ideološka matrica u društvu, uz neprikosnoveni neoliberalizam u ekonomskoj sferi. Otpor svemu tome – slab ili potpuno nepostojeći. Rastu i jačaju reakcionarne snage. To je situacija sa kojom se suočavamo. Šta nam je činiti?

Prvo i osnovno, mi moramo nastaviti sa borbom svesni sledećih stvari: neće biti brzih rezultata, niti naglih skokova u kvalitetu u organizovanju i otporu klasnih snaga, uprkos tome što je stepen osiromašnja i obespravljenja ojudi na tom prostoru bez presedana u ljudskoj istoriji. Trenutnu pustoš i katastrofu na prostoru Istočne i Jugoistočne Evrope, naša teorija tek treba da objasni u detaljima, ali jasno treba reći da su ovi prostori trenutno politički mulj u kome sistem ima još dosta strateškog prostora za lov u tom mulju i ne treba se zanositi da klasni neprijatelj neće umeti da iskoristi tu situaciju. Kada se koristimo ovom metaforom „mulj“, mi zapravo opisujemo kaos koji politička i ekonomska elita uz pomoć svojih medija, spin doktora, takozvanih stručnjaka i sličnih ciljano stvaraju da bi u toj ofanzivi usmeravali društvo u željenom cilju, a da to izgleda kao plod nekakvog svesnog izbora. Međutim, isto tako otvoreno treba reći da mi nemamo prava ni na kakav defetizam i ni na kakve izgovore za nevođenje borbe. Dužnost svakog revolucionara i svih onih koji tome

teže je da deluju u skladu sa situacijom i mogućnostima, ali da deluju. Tim više, što je situacija gora. U toj borbi naš cilj treba da bude raskrinkavanje suštine sistema, njegovo objašnjavanje. Da bi ta analiza imala smisla i efekta ona mora biti principijelna, jasna, izrečena na takav način da svakome može da objasni. Treba izbegavati dogmatске istorijske diskusije, rasprave o ulogama pojedinih istorijskih lidera, koje su često indukovane u buržoaskim glasilima, potpirivati sukobe ponekada stare čitav vek ili nostalgично gledati unazad. Naravno da treba pričati o raznim metodama, načinima i mogućim putevima za ostvarivanje ideja, ali reciklaža istorijskih sukoba ne vodi ničemu, osim slabljenju i izolovanju u raštrkane grupice koje glorifikuju određeni istorijski period ili ličnost. Mi živimo i radimo u XXI veku, a taj vek mora da komunicira sa svojom revolucijom.

Sledeće pitanje je kako pomoći masama da pruže koliko-toliko organizovan, i makar na simboličnom nivou efikasan, otpor takvim merama. Jasno je da je za odgovor na to ključno pitanje neophodno analizirati uslove u kojima vladajuća ideologija decenijama uspostavlja hegemoniju proizvodnjom apatije i pothranjivanjem lažnih nada u masama. Odgovor na ovo pi-

tanje je dao Lenjin: "Učiti, učiti i samo učiti". Strpljivo, a opet energično pristupati organizovanju i najmanjih grupa otpora, svesni istine da, ako se borimo – možemo da izgubimo, ali ako se ne borimo – ne možemo da pobedimo.

U toj borbi mi smo prinuđeni da postavljamo prioritete, jer su procesi u savremenom kapitalizmu toliko agresivni i brzi, da mi nismo u stanju u postojećem odnosu snaga, ni da prokomentarišemo svaki, a nekmoli da pripremimo i izvedemo neku politički svrsishodnu akciju, a upravo tome treba da težimo. Moramo se fokusirati na goruća mesta i goruće procese.

Moramo da budemo pametni. Mnogo pametniji nego što je to „levica“ i začeci levice u poslednjih 25 godina. Veliki su događaji pred svima nama. Mi moramo biti dostojni svog istorijskog trenutka i svoje istorije.

Protiv kapitalističkog nasilja,
izrabljivanja i manipulacije!

Živela revolucija!

Živela ravnopravnost!

UKRAJINSKA KRIZA

Ukrajinska kriza je po svom obimu i posledicama najveći i najznačajniji sukob od kraja Hladnog rata. Zemlja koja je pre krize imala 47 miliona stanovnika, jedna od najvećih država u Evropi, zemlja koja je bila poprište strašnih i kolosalnih bitaka i zločina u drugom svetskom ratu, zemlja sa velikim brojem jedinstvenih obeležja i podjednako jedinstvenom istorijom.

Gde treba tražiti uzroke sadašnjeg sukoba i rata koji je, do sada, odneo više od tri hiljade života i u kome su se dogodili užasni zločini? Da li je to negde duboko u istoriji, u činjenici da je zemlja tokom istorije bila podeljena između različitih imperija? Da li je to religijska podela koja je posledica imperijalne podele? Jezička podela? Težnja da se istrgne iz zagrljaja velikog suseda? O čemu je reč na prostoru čije stanovnike je već veći deo ostatka sveta doživljavao kao jedan narod? Da li je to gas ili ljudska prava? Da li je to zbog trule, korumpirane države?

Sve ove pretpostavke su se već pojavljivale u javnosti i svaka od njih ima svoje zastupnike, a pored ovih pojavljuju se i nestaju i mnogi drugi, ali mogući odgovori padaju u vodu pred golom slikom razorenih gradova, spaljenih tela i opšte nesreće koja pogađa ukrajinsko društvo. U novembru mesecu 2013. godine počele su demonstracije na Trgu nezavisnosti („Majdan“) u Kijevu. Neposredni povod bio je prihvatanje novog privredni sporazumom sa Rusijom, što je podrazumevalo odustajanje od aranžmana sa Evropskom unijom koji bi stavio Ukrajinu u nezavidnu finansijsku situaciju i problem sa dugom za gas.

Po slici koju su zapadni mediji slali u svet delovalo je kao pokušaj da se oživi duh „narandžaste revolucije“ koja se srušila na liniji sukoba Timošenko-Juščenko u korupciji, skandalima i sveopštoj pljački koju je vršila politička elita. Na čelu „majdanskog“ pokreta bio je bivši proslavljeni bokser Vitalij Kličko. Na trgu su bili zastupljeni predstavnici raznih političkih opcija od krajnje desnice oličene u partiji Svoboda i konglomeratu ekstremno desnih grupa „Desni sektor“, preko liberala kojih je bilo najviše na bini do nekih levih grupa koje su izašle da se bune protiv socijalnih razlika i korupcije. Uprkos šarenilu predstavnika, čak i u izveštajima zapadnih medija, broj demonstranata nije prelazio 20000 ljudi u Kijevu, koji ima četiri miliona, u Ukrajini koja je u tom trenutku imala 47 miliona stanovnika. Dakle, reklo bi se da je reč o pokretu koji je relativno malobrojan i bez veće snage. Majdan je postao mesto koje je jezgro demonstranata pretvorilo u mesto u kome se svakodnevno živi. Policija se ponašala uzdržano.

Za to vreme „Desni sektor“, kao najorganizovanija sila tog pokreta vrši čistku na Majdanu i svi nepoćudni elementi – komunisti i anarhisti u prvom redu, bivaju proterani sa Majdana. Nestale su sovjetske i, osim ukrajinskih, ostale su zastave zapadnih zemalja i u prvom redu EU.

Raste medijska pokrivenost događaja, ali se broj demonstranata ne povećava značajno. Vlast pokušava retko, mlako i neodlučno da rasturi majdansko naselje. Sticao se utisak da ne znaju šta da rade. Janukovič pokušava prvo da ignoriše pokret, a

onda popušta. Demonstranti traže prevremene izbore, na koje on konačno pristaje, ali majdanovci sami odustaju od njih. Pojavljuju se tajanstveni snajperisti. Od njih stradaju i demonstranti i policija. Američki i evropski dostojanstvenici dolaze u Kijev, ali češće na Majdan, nego kod Janukoviča. Viktorija Nuland, Mekej, Bajden, Ketrin Ešton i bezbrojni drugi donose sa sobom lanč-pakete i keš za demonstrante. Oni jasno stavljaju do znanja da nemaju šta da razgovaraju sa izabranim predsednikom Ukrajine koji je u svojoj pretposlednjoj godini mandata.

Uprkos slaboj zainteresovanosti za učestvovanje i podršku Majdanu, Janukovič i njegov režim počeli su da deluju još slabije i postalo je jasno da taj režim nema čak ni volju da se brani. Naoružani bejzboj-palicama, maskirani pripadnici „Desnog sektora“ počeli su da dopunjavaju svoj arsenal uzimajući opremu od policije – šlemove, štitove, palice, vatreno oružje...

Zapadna medijska ofanziva traje i pojačava se. Pred sam kraj zimskih olimpijskih igara u Sočiju demonstranti, koji su odbili dogovor koji su sami predložili, provaljuju u predsedničku palatu i Janukovič beži. Prvo se mislilo da je pobegao na istok Ukrajine, a nekoliko dana potom ispostavilo se da je u Rusiji. U Kijevu se samoinstalira hunta iz čijeg vrha nenadano i vrlo tiho ispada Kličko i proces preuzima dvojac Turčinov (koji, kao pučistički predsednik vrhovne Rade obavlja dužnost predsednika države) i Jacenjuk (frontmen partije Julije Timošenko za vreme njenog boravka u zatvoru na koji je osuđena zbog milionskih pronevera i korupcije). U Kijevu, iznad ulaza u zgradu uprave okačen je portret Stepana Bandere, ukrajinskog naciste i kolaboracioniste. Nad poslanici-ma Partije regiona i Komunističke partije Ukrajine sprovodi se linč, isteruju ih iz sale, a sednice se drže u prisustvu maskiranih pripadnika „Desnog sektora“. Prilikom glasanja, predstavnici partija iz hunte glasaju

sa više kartica. Izigravanje demokratskih procedura i nasilje su očigledni.

Za sve to vreme, Rusija se drži pasivno. Nepotpuni parlament sa majdanskim legitimitetom ukida ruski jezik kao drugi službeni jezik u zemlji. Zapad otvoreno podržava razvoj situacije.

U istočnoj Ukrajini, aktivisti-protivnici Majdana postupaju po majdanskoj šemi – upadaju u lokalne organe vlasti i preuzimaju. Policija se i ovde drži po strani. Sa zapada Ukrajine dolaze aktivisti „Desnog sektora“, prvo samo kao aktivisti udruženi sa fudbalskim navijačima, a zatim kao vojnici Nacionalne garde. Oni uspevaju da pod kontrolom Kijeva zadrže Harkov, Herson, Dnjepropetrovsk i Odesu, uz stravičan zločin koji je učinjen u Odesi kojom prilikom je brutalno ubijeno više od pedeset ljudi; neki su spaljeni, ranjeni su brutalno dotučeni, drugi su izbačeni kroz prozor. Među žrtvama je bilo i trudnih žena.

Poluostrvo Krim, koje je dekretom iz 1954. godine pripojeno Ukrajini na zahtev Nikite Hruščova, održava referendum na kome pobeđuje opcija odvajanja od Ukrajine i pripajanja Rusiji. Rusija priznaje referendum i ulazi vojno, te zauzima Krim bez ijedne žrtve, bez ispaljenog metka.

Tek tu se videlo da Rusija nije zatečena i da ne namerava da rizikuje svoju crnomorsku flotu i njene baze. U Donbasu i u Luganjsku formiraju se politički šarenolike lokalne odbrambene jedinice, Opolčeniye, kojima u ruke pada značajna količina oružja i druge vojne opreme. Zapadni mediji počinju histeriju o invaziji iz Rusije. Hunta poziva na mobilizaciju, ali je prvi talas mobilizacije katastrofalan. Odazvalo se tek nešto više od jednog procenta vojnih obveznika.

Hunta u Kijevu podržana sa Zapada pokreće ozbiljnu vojnu operaciju koju su nazvali Antiteroristička operacija (skraćeno ATO, što namerno aludira na NATO). Ta vajna operacija pokazala je, sa jedne stra-

ne, nemoć hunte da ostvari svoje ciljeve, a sa druge da su njene snage spremne da vrše strahovite zločine i pokušavaju da uvuku Rusiju u rat. Taktika koju primenjuju, u prvom redu pripadnici Nacionalne garde, ukazuje na to da nema govora o antiterorističkoj operaciji, jer se rat ne vodi jedinicama za protivterorističko delovanje, već se izvode masovna vazdušna i artiljerijska bombardovanja na naseljena mesta. Tom prilikom korišćena su i zabranjena sredstva – fosforne i kasetne bombe.

Opolčenje, u međuvremenu proglašanih Donjecke i Luganjske narodne republike, a potom Novorusije, oborilo je veći deo aviona Ukrajinske avijacije, ali nisu imali odgovor na artiljeriju. Grad Slavjansk je višenedeljnim artiljerijskim bombardovanjem srušen sa zemljom. Ne može da se ne primeti da je taktika ukrajinskih snaga u ovom slučaju bila slična taktici u opsadi Vukovara 1991. godine.

U dosadašnjem toku rata ukrajinska Nacionalna garda, pojačana privatnim armijama, odnosno plaćeničkim „firmama za obezbeđenje“, počinila je neke nesumnjive zločine. Zbog podrške od strane NATO saveza i SAD, nerealno je očekivati da neko za te zločine u dogledno vreme odgovara.

Srušen je malezijski civilni avion, sa skoro trista putnika. Posle početne, skoro unisone osude Rusije sa zapada, dolazi do napredovanja ukrajinskih snaga na frontu, ali kako su predate crne kutije ofanziva je zaustavljena i slučaj aviona je počeo da pada u zaborav. Holandski forenzičari su, posle mnogo odugovlačenja, dali besmisleno saopštenje da je „avion oboren spolja“, što je bilo jasno i bez ikakve istrage.

Održani su predsednički izbori u ratnim uslovima. Petro Porošenko, bivši bliski saradnik Juščenkova, takozvani „čokoladni tajkun“ postaje predsednik. Rusiji su SAD i EU uvele sankcije na koje se uzvraća protisankcijama. Konačno, potpisano je primirje koje niko ne poštuje. Iščekuje se

zima. Ukrajina kakvu smo poznavali više ne funkcioniše. Formirana je nova Ukrajinska energetska kompanija pod kontrolom međunarodnog koncerna Burizma, a u čijem upravnom odboru sede Hanter Bajden, sin američkog potpredsednika, Devon Arčer, nekadašnji cimer posinka američkog senatora Džona Kerija i bivši poljski predsednik Aleksandar Kvašnjevski. U ove poslove sa ukrajinskom energijom uključene su multinacionalne kompanije „Ševron“ i „EksonMobile“, koji planiraju eksploataciju uljanih škriljaca baš na teritoriji Donbasa.

Činjenice o dosadašnjem sukobu:

- Na vlast u Kijevu došle su krajnje reakcionarne, šovinističke snage koji imaju podršku od stranih zemalja, u prvom redu Sjedinjenih Američkih Država;

- Pomoć u naoružanju i kreditima za rat koji će Ukrajinu staviti u još goru finansijsku situaciju takođe dolazi sa Zapada;

- Prisustvo ruskih trupa nikada nije dokazano. Jedna desetina koja je zarobljena na teritoriji Ukrajine je, po zvaničnom objašnjenju, zvanično „zalutala“. Najverovatnije je reč o provokaciji;

- Ukrajinska hunta vodi rat iznurivanja protiv sopstvenog stanovništva. Nedostatak vode, struje i hrane i artiljerijska opsada su zločin;

- Trupe 14 zemalja NATO pakta trenutno izvode „vojnu vežbu“ na teritoriji Ukrajine. Prisustvo privatnih vojski iz Velike Britanije i SAD primećeno je od prvog dana krize, a oni sačinjavaju i obezbeđenje Petra Porošenka;

- Finansijski i politički interes koji pokazuju SAD je nesumnjiv.

Zaključak:

Eskalacija sukoba u Ukrajini posledica je stranog mešanja i potpune truleži Ukrajinske države. SAD i NATO nastavljaju sa pokušajima širenja na istok, a Rusija želi da ih odgura sa svoje granice. Ukrajina strada.

Naše mišljenje je da je osnovni zadatak svakog revolucionara da se bori protiv besmislenog građanskog rata. Hunta koja je počinila zločine mora da padne.

Nažalost, ova zemlja nije ni blizu revolucionarne situacije. Ona mora prvo da se izbori protiv rata i šovinizma. Za ozbiljniji revolucionarni uzlet nedostaju subjektivne snage. One moraju da izrastu iz antiratnog pokreta čiji nagoveštaji postoje. Tek sa prekidom rata može se pristupiti političkom objedinjavanju sada duboko podeljene Ukrajine u borbi protiv imperijalističke pljačke, i pljačke uopšte, koja posle 23 godine samostalnosti dolazi na viši nivo, da se izbori protiv ratnih zločinaca i profitera sa svih strana.

Za nas u Srbiji postoji jedna specifičnost: Među antifašističkim dobrovoljcima iz Španije, Brazila, Avganistana, Rusije i drugih zemalja, koji se bore na strani Opolčenja, našao se i jedan odred četnika. Mi ne smemo dozvoliti da nam ova činjenica pokvari analizu. Poznato je, naime, da su srpski nacionalisti posle devedesetih godina 20. veka, a najviše posle bombardovanja promenili stranu. Od drugog svetskog rata do rata u Jugoslaviji, srpski nacionalisti su bili zapadno orijentisani, zapadne zemlje, a u prvom redu SAD su im bile utočište i uzor. Posle rata u Jugoslaviji srpski nacionalizam priželjkuje uspon pravoslavnog carstva, pa su sa tom idejom i idejom borbe protiv zapadnih interesa otišli da skupljaju političke poene, iskustvo, a možda nešto i zarade. Ipak, rukovodstva i komanda LNR i DNR dala im je ime jednog srpskog oficira koji je u 18. veku prešao iz Austrougarske u Rusiju. Ovo je još jedna specifičnost rata kogga karakterišu brojne protivrečnosti. Pored jasnih elemenata antifašističkog odgovora na istoku Ukrajine, ne mogu se zanemariti ni snažni elementi reakcije ruskog imperijalizma, čiji finansijski interesi su od ranije vezani za resurse i industriju tog područja. U odnosu na imperijalizam SAD i EU, u aktuelnoj ukrajinskoj krizi ruski imperijalizam nastupa defanzivno, ali ga to ne čini opravdanim ili bezazlenim sa stanovišta klasne borbe kapitalista protiv proletarijata i borbe protiv nacionalnog ugnjetavanja. U tom kontekstu, četnički „dobrovoljci“ su znak podrške ruskom imperijalizmu, a ne podrška antifašističkom otporu naroda Donbasa.

Ukrajinski radni narod i najšire mase moraju da zaustave rat i u tome imaju našu punu podršku.

Protiv šovinističkih zločina
i rata u Ukrajini.

CENA ISTINE

Kada je 2010. posredstvom sajta Wikileaks dvadesetdvogodišnji vojnik Bredli Mening, obelodanio snimke američkih ratnih zločina u Iraku i Avganistanu, uz ogroman broj diplomatskih depeša, to je bio (i još uvek je) najveći broj tajnih dokumenata ikad objavljenih. Ubrzo je uhapšen u Iraku i zatvoren u samici bez mogućnosti ikakve komunikacije sa spoljnim svetom (pušten je tek pošto je 295 intelektualaca, među kojima i mnogi pravnici, potpisalo peticiju i zapretilo da će tužiti državu jer je takav način ophođenja prema zatvorenicima protivan ustavu SAD). Iako SAD imaju zakon za zaštitu „zviždača“ (whistleblower), u slučaju Meninga on je zaobiđen i samo su mu izašli u susret činjenicom da tužilaštvo nije tražilo smrtnu kaznu zbog veleizdaje i pomaganja neprijatelju.

Bredli Mening je rođen u porodici alkoholičara koja mu nije obezbedila normalno detinjstvo. Zbog svoje homoseksualnosti i sitne građe bio je maltretiran celog života, a stvari su se pogoršale kada se priključio vojsci. Teskobi koju je imao zbog svoje seksualne orijentacije (i njenog skrivanja), u Iraku je pridodato saznanje o

zločinima Američke vojske za koju je radio i u kojima je sada i sam trebao da učestvuje. U borbi između nacionalnih interesa i ljudskosti on je izabrao drugo. To za njega nije bio samo čin razotkrivanja zločina već i lično oslobođenje. U zatvoru je zatražio da bude podvrgnut tretmanu promene pola i zahtevao da ga ubuduće oslovljavaju kao Čelzi Mening.

Cena koju će platiti za lično oslobođenje i raskrinkavanje svih ubistava i nepravdi do kojih je došao, Čelzi će platiti sa 35 godina u zatvoru. Kod ogromnog broja sunarodnika, njegovo ime će biti sinonim za izdajnika, a ni oni koji gaje mržnju prema američkoj naciji neće biti spremni da slave osobu koja daje primer izdajnicima u njihovim redovima i koja je toliko drska da javno prizna svoju seksualnu „devijantnost“.

Pa ipak ovaj čovek od visok 1,51m i težak 50kg, stajaće kao div naspram svih ostrašćenih nacionalista, ratnih profitera i licemernih osvetnika, kao pravi heroj dvadesetprvog veka.

FIJAT SRBIJA KAO PRIMER

Vlada Srbije ima napredan plan oporavka ekonomije i rešavanja problema nezaposlenosti. Ovaj plan obuhvata uvećanje konkurentnosti time što će Srbija potencijalne investitore privući najnižom cenom radne snage. Ali da bi videli da li će taj plan zaista uspeti nije potrebno da gledamo u budućnost, jer u Kragujevcu već imamo primer te budućnosti. Čelnici Fijat grupe su odavno pokazali interesovanje da iskoriste povoljnu poslovnu klimu u Srbiji i pokrenu, za današnje standarde ogromnu, fabriku automobila. Stoga, za predviđanje onoga što nas očekuje bolji primer od ovoga teško je naći.

S pozitivnim stavom i iskrenom željom za saradnju, Vlada Srbije je ostvarila veliki uspeh potpisivanjem cenzurisanog ugovora po kome će Srbija plaćati najveći procenat ove strane investicije. Veliki broj nezaposlenih mladih Kragujevčana kao i radnika iz raznih drugih krajeva dobilo je priliku za zaposlenje i sticanje iskustva o načinima proizvodnog rada u firmi svetske klase. Fijat je ponosno svoj srpski projekat nazvao Fijat Srbija, takođe nazvan i Naša fabrika, ne bi li se navukla magla na činjenicu ko su gazde, a pošto je to očigledno ovi nazivi bivaju dvostruko cinični.

Početak je bio optimističan i ofarban u razne boje, ali nije mnogo trebalo čelnicima Naše fabrike da shvate sve prednosti rada u „našim“ uslovima i koliko ti uslovi pogoduju profitu. Mladi radnici, koji su došli sa osećajem da će raditi u najnaprednijoj firmi u Srbiji, uskoro su dobili priliku da shvate šta zaista znači biti radnik, biti sredstvo za uvećanje stranog kapitala, biti zavisn od volje tog stranog kapita-

la u državi čije zakonodavstvo radi protiv radničkih interesa. Čelnici Fijata znaju, dok njihovi radnici ne znaju, koliko vremena mora proći dok njihova svakodnevna razočarenja i ogorčenja ne prerastu u svest o potrebi da brane svoje interese, da se organizuju. A onda tek nastupa polje stvarne borbe, sa svakovrsnim preprekama, izazovima, izdajama, prevarama i lagarijama.

Optimistično su radnici Fijata osnovali sindikat da bi shvatili kako im on ničemu ne služi. Teškim lekcijama su radnici kooperantskih firmi naučili da iako im na ramenu stoji isti znak, i da iako su im šefovi isti, oni ipak ne pripadaju Fijatu i da eventualne pogodnosti i povlastice njih zaobilaze. Jedino objašnjenje za praksu bezočnog zakidanja sitnih procenata, ignorisanja razlika među radnim mestima ili radnog učinka pojedinaca, jeste da je takva politika firme.

Fijat Srbija nekim čudnim astralno-telesnim projekcijama svoju glavu ima u Torinu. Zahtevi koje radnici tamo moraju da šalju o utvrđivanju kolektivnih ugovora i sistematizaciji radnih mesta nailaze na niz prepreka. Nevidljivi ljudi iz Torina odrede datum pregovora za četiri meseca, zatim čekanje, zatim pregovori propadnu bez postizanja dogovora, zatim se odredi novi datum za četiri meseca, i radnici opet čekaju, jer drugi vid otpora ne znaju, ili bolje reći nemaju slogu da ga sprovedu.

Možemo li svuda očekivati ovakvu praksu gde su radnici van mogućnosti da dopru do svojih gazdi? Najbolji i najefikasniji način da Torino izbegne sve probleme jeste ćutanje, bez po muke. Ali Torino ne čuti samo o položaju radnika i njihovim

platama i položajima, već mudro i strateški čute o proizvodnji novog modela. Srbija je više nego finansijski isplativa za italijanskog giganta, to je prosta matematička jednačina i za đake osnovne škole. A kada se sva dobit uporedi sa platama koje primaju radnici, vidi se sva beda menadžera koji se diče svojim uspešnim smanjenjem tuđih troškova.

Uprkos svemu, Torino je oprao ruke. Oni ne moraju nikoga da lažu, niti da bilo koga pogledaju u oči. U Srbiji imaju dovoljno vernih pasa koji su spremni da za trideset srebrenjaka to urade za njih. Torino čuti, jer nema razloga da daje obećanja, jer bi svoja obećanja možda morali i da ispunе. Srpski radnik mora da nauči šta znači biti radnik, i da njegova država radi za sve osim za njega. A dok radnici Fijat Srbije to nauče, njihove fabrike možda neće ni biti.

Crvena inicijativa Kragujevac

CiK je grupa koja ima za cilj da kroz političku i kulturnu borbu da svoj doprinos svrgavanju kapitalističkog društvenog sistema i uspostavljanju pravednijeg društva. CiK je internacionalistička, ateistička, klasna organizacija koja se u svom svakodnevnom radu bori protiv širenja verske, rase i međunacionalne mržnje, patrijarhata, sprege države i crkve, i bilo kakvog oblika verske i nacionalne indoktrinacije. Prihvatamo i branimo pravo svakog pojedinca na političko, seksualno i versko opredeljenje. Borimo se za sve kojima su prava ugrožena. CiK se poziva na istorijsko mesto Kragujevca kao klevke radničkog pokreta u Srbiji i na Balkanu 19. i 20. veka. CiK se bori protiv istorijskog revizionizma i pokušaja izmene kolektivnog sećanja na događaje iz Drugog svetskog rata i karakter antifašističke narodnooslobodilačke borbe. CiK se bori protiv granica, imperijalističkih ratova i siromaštva u svetu. Za društvo slobodnih i ravnopravnih ljudi. Za društvo bez eksploatacije. Za svima dostupno i besplatno školstvo i zdravstvo. Za slobodnu ljubav. „Komunisti sa prezirom odbijaju prikrivanje svojih pogleda i namera. Oni izjavljuju otvoreno da se njihovi ciljevi mogu postići samo nasilnim rušenjem čitavog dosadašnjeg društvenog poretka. Neka vladajuće klase drhte pred komunističkom revolucijom, u njoj proleterti nemaju šta da izgube osim svojih okova, a dobiće čitav svet!“

